

Koncom januára bola poriadna zima. Nebola núdza ani o snehovú nádielku. Scenériu zimy Evka veľmi milovala a nadchýnali ju striebřisté cencúle visiace zo striech. Každý iného tvaru, veľkosti, s povrchom hladkým alebo hrboľatým. No v poslednej dobe sa oddávala pochmúrnym, smutným myšlienkam. S pribúdajúcimi dňami sa znepokojenie a úzkosť zväčšovali. Mnohokrát sa v noci budila a celé hodiny ležala s otvorenými očami mysliac na otca. Tak veľmi si želala, aby sa konečne prebral. Aj tej noci zacítila v očiach slzy. Ležala bez pohnutia a vzlykala. Mala pocit, že ju unáša akýsi spodný prúd. Jej vzlyky prebudili Marcela, ktorý zažal malú lampu. Posunul sa bližšie, zľahka sa jej dotýkal vlasov a perami sa jej snažil osušiť slzy, pričom šepkal:

- No tak, láska, nesmieš sa trápiť. Musíme byť trpezliví. Neboj sa, všetko dobre dopadne. Možno už zajtra, keď pôjdeme za otcom, bude pri vedomí.

V Evke však vírili zmätené pocity a v hrdle sa jej zasekli slová.

- Ten tvoj smútok vycítila aj Terezka. Omnoho menej sa usmieva. Musíš v sebe nájsť silu a ísť v ústrety svetlu.

V Marcelovom náručí Evka naozaj pocítila silu svetelných lúčov, ktoré prichádzali v podobe jeho lásky.

- K tomu, aby človek dokázal prijať a uniesť situácie, ktoré mu spôsobujú bolesť, je veľmi dôležité o tom hovoriť, aby sa ten druhý mohol vcítiť do jeho bolesti a pomohol mu ju zvládnuť. Omnoho ľahšie to ide, ...

Hlboko v srdci ju čosi bodlo a ticho dodala:

- ...keď je človek veriaci.

Marcel pokýval hlavou a vrúcne ju objal. Vtom Evkine myšlienky leteli opreteký. Keď ešte spolu chodili, často polemizovali o viere. On jej vtedy povedal, že pochybnosť, o ktorej hovoria, sa nedá logickými argumentmi premôcť. Odporučil jej čítať Bibliu, na čo ona zahlásila, že práve o tom, čo je tam napísané, pochybuje. K tejto téme sa už nevracali. Keď potom Terezke diagnostikovali DMO, vedela, že Marcel sa utieka k modlitbe. Teraz si bola celkom istá, že jeho úprimné modlitby im pomohli vyrovnať sa s takou ťažkou situáciou. Po týchto úvahách poprosila Marcela, či by sa nemohli spolu pomodliť. Uvoľnil ju z náručia, posadil sa a prekvapene sa na ňu zadíval. Aj ona sa posadila. Bez jediného slova jej zložil ruky a vzal do svojich. Začal nahlas hovoriť modlitbu, ktorú po ňom opakovala. Potom si ju pritúlil

k sebe, pobozkal na vlasy a vypol svetlo. Obaja sa ponorili do snov a nechali sa nimi unášať.

Na druhý deň, cestou do nemocnice, sa Evka necítila dobre a niekoľkokrát zvracala. Marcel sa chcel vrátiť, no ona nesúhlasila s poznámkou, že určite jej nesadli raňajky. Zaparkoval auto a obišiel ho, aby pomohol Evke. Bola bledá ako sneh, a ešte stále sa necítila dobre.

- Zvládneš to, láska?

- Neboj, bude to dobré, - povedala nepresvedčivo a silnejšie sa ho chytila.

Prišli ku vchodu do nemocnice. Evka sa zhlboka nadýchla a Marcel jej podržal dvere, aby mohla vstúpiť do chodby. Keď zacítila závan dezinfekčných prostriedkov, podlomili sa jej kolená. Marcel ju zachytil, aby nespada a posadil na lavičku. Na chvíľu omdlela. Ihneď zavolať Kamilovi, ktorý okamžite dobehol:

- Čo sa deje?

- Nevie, celou cestou zvracala a teraz na chvíľu omdlela.

Evka sa prebrala a zadívala sa na Kamila. Návštevy u otca ich zblížili a vytvorilo sa medzi nimi zvláštne puto. V jej očiach rástol, bol bratom, akého si vždy želala.

- Čo je s tebou, sestrička?

- Asi nejaká viróza.

- V každom prípade ťa vyšetríme. Mám poslať po vozík, alebo to zvládneš?

- Nerob zo mňa invalida. Žiadne vyšetrenie nepotrebujem, len rúško, aby som nenakazila otca.

No Kamil trval na svojom. Zastal a ticho povedal:

- Aspoň ti zmeriame tlak a zoberieme krv. To hádam zvládneš?

Oči sa im stretli a Evka už nenamietala. Kamil sa perami zľahka dotkol jej čela.

- Tlak je trochu nižší. Odkedy ťa trápia takéto ranné nevoľnosti?

- Len dnes. Bude to len nejaká viróza.

- Si v poslednej dobe viac unavená a precitlivená?

- Čo je to za otázku? Pravdaže som, trápim sa kvôli otcovi. Tak veľmi túžim, aby sa konečne prebral.

- To si želáme všetci.

Po malej chvíli povedal:

- Dovoľ mi položiť ti ešte jednu otázku.

- Prepáč, že som tak zareagovala. Samozrejme, môžeš mi položiť otázok, koľko len budeš chcieť.

- Kedy bola posledná menštruácia?

Evka sa začervenala, sklonila hlavu a premietala si v mysli dátum poslednej menštruácie. Keď si uvedomila, že jej mešká viac ako týždeň, nadýchla sa a so zahanbením sa pozrela na Kamila.

- Mešká mi to desať dní. Teraz si pomyslíš, aká je tvoja sestra ťapa, keď si nedokáže takúto vec ustriechnuť. Dokonca si neurobila ani tehotenský test.

- To nič, to sa stáva, keď má človek kopec starostí. V každom prípade nám to krvný test ukáže.

- Vďaka za všetko.

Potom sa Evka pozrela na Marcela, ktorý sa jemne usmial a oči mu zasvietili. Vedela, že tehotenstvu by sa potešil. Veď celé Vianoce básnil len o tom, že by už mohli mať druhé dieťa. No Evka po prvej skúsenosti mala strach.

- Teraz ma ospravedlňte. O chvíľu mám byť v operačnej sále. Do dvoch hodín by som ale mal byť spať. Uvidíme sa.

Evka s Marcelom sa ešte raz poďakovali a kráčali na poschodie, kde ležal otec. Pred izbou na chvíľu zavrela oči a tuho sa k nemu pritisla. Pohladkal ju po vlasoch a zašepkal:

- Len pokoj, srdiečko, všetko bude dobré.

Keď vstúpili do izby, sedela tam Kamila. Otočila sa a teplo usmiala. Vstala, aby sa zvitáli. Evka si znova uvedomila, aká je to pekná žena. Nevyumelkovaná, pričom všetko na nej bolo ženské. Hnedý priliehavý kostým obopínal jej peknú postavu. Machovo zelená blúzka zvýrazňovala jej medené vlasy. Marcel prisunul stoličku z druhej strany postele, aby si Evka mohla sadnúť.

- Nechám vás s ním osamote. Zájdem si niečo malé dať do nemocničného bufetu.

- V poriadku, - naraz odpovedali.

Keď sa Kamila vzdialila, Evka sa s láskou prihovárala otcovi.

Po chvíli jej prúd slz zalial oči. Privrela ich, aby pre-mohla vzrušenie. Marcel jej podal vreckovku a tuho ju objal. Zotrvala v jeho náručí, až kým sa trochu neupokojila.

Potom sa otočila k otcovi a pozorovala jeho mĺkvu tvár. Zdalo sa jej, že odzrkadľuje spôsob myslenia a jeho charakter. Pôsobil vznešene a prirodzene zároveň. Tak veľmi túžila po tom, aby sa prebral, aby tie krásne modré oči pohliadli na ňu. S búšiacim srdcom a narastajúcim prívalom citu ho hladila po tvári a šepkala:

- No tak, ocko, otvor oči. Všetci ťa veľmi potrebujeme a máme radi. Kamilka a váš syn sú úžasní. Je to brat, po akom túži každé dievča. Okrem toho je skvelý doktor, zodpovedný, svedomitý, zásadový a zároveň skromný a úctivý. A tá podoba, ocko, akoby ti z oka vypadol. Keď si pozerám doma fotografie z tvojej mladosti, vidím pred sebou Kamila.

Vtom si Evka uvedomila, že ruka, ktorú drží vo svojej, sa pohla.

- Marcel, on pohl rukou, jasne som to cítila, - rozrušene zhlásila Evka a otočila sa k nemu.

On sa zadíval, no nič nepostrehol. Myslel si, že v jej rozpoložení to tak Evka pocítila. Nechcel ju zraniť, tak zašepkal:

- Verím ti, miláčik, určite to tak bolo, ako vravíš.

- Som si istá, že sa čoskoro preberie.

Vtom sa otvorili dvere a do miestnosti sa vrátila Kamila v sprievode svojho syna. Ten so širokým úsmevom pristúpil k nim.

- Tak vám blahoželám. Budete po druhýkrát rodičmi.

K blahoželaniu sa pridala aj Kamila. Evka s Marcelom boli takí prevzapaní, že sa v prvom momente nezmohli

ani na slovo. Prvý sa spamätal Marcel, zobral svoju ženu do náručia a zasypal jej tvár bozkami. Keď sa trochu upokojili, až potom sa poďakovali Kamilovi za správu a Evka v radostnom ošiali vyhrkla:

- Aj ja mám pre vás jednu dobrú správu. Keď som držala ocka za ruku a prihovárala som sa mu, pohl prstami.

- To vážne? - opýtal sa Kamil.

- Určite som to cítila.

Kamil pristúpil k otcovi, chytil ho za ruku a stlačil. Zacítil, ako jemne pohl prstami.

- Výborne, ocko. Teraz položím svoju ruku na chrbát tvojej ruky a jemne zatlačím. No a teraz to skúsime opačne, položím tvoju ruku na moju a skús zatlačiť. Fajn, to je ono, ocko.

Kamil vedel, že tieto jemné signály, ktoré otec vysielal, sú dobrým znamením. Teraz je rad na nich, aby mu pomohli prejsť týmto stavom. Všimol si, ako sa mu prehĺbilo dýchanie v strednej časti hrudníka, ktoré naznačovalo väčšie uvedomenie si zážitkov.

- Teraz ti, ocko, položím ruku na hrudnú kosť.

Keď to Kamil urobil, všetci sa dívali na otcovu tvár a na jeho jemný pohyb pier.

- No a teraz ti druhú ruku zoberie do svojej maminka.

Kamila zobrala s veľkou láskou jeho ruku do svojej a zadívala sa mu do tváre. Objavili sa pohyby očí a po tvári mu začali stekať slzy.

- Teraz pomaly otoč hlavu ku mne. Som si istá, že to zvládneš.